

Vänsterpress om Grekland – slutet av augusti 2015

Tsipras-regeringen har avgått och utlyst nyval i september. Där hoppas Tsipras & Co, dvs högerflygeln i Syriza, få stöd för sin kapitulationslinje. Men man har också mött hårt motstånd och Syriza-vänserna har brutit sig ur och bildat ett nytt parti under namnet ”Folklig enhet”, med förre energiministern Panagiotis Lafazanis som främste talesman.

Tidigare artikelsamlingar om Grekland efter Syriza-regeringens kapitulation: [Vänsterpress om Grekland – augusti 2015](#), [Vänsterpress om Grekland – slutet av juli 2015](#) och [Vänsterpress om Syriza-regeringens kapitulation i juli 2015](#) (artiklarna från mitten av juli).

Se även: Tariq Ali: [Dagbok från Aten](#), Perry Anderson [Det grekiska fiaskot](#), Mathieu Magnaudeix: [Tyskland \(vs Grekland\) - Reglerna går före allt](#), samt Eric Toussaint: [Grekland - De första konsekvenserna av kapitulationen](#)

För en bakgrund, se [Grekland: fas ett](#) (intervju med representant för Syriza-vänstern från januari i år)

MF 29/8 2015

Innehåll

Avanti	1
<i>Lärdomarna från Grekland: reformismens misslyckande</i>	1
Internationalen	5
Stathis Kouvelakis: ”Folklig enhet” har fötts!.....	5
”Vi vill vara en röst för folket som sade nej”	7
Debatt – Johan Ehrenberg: ”Sektismens tid är över”.....	9
Debatt – Göte Kildén: Hur ska socialister hantera regeringsmakten?.....	10
Proletären	12
Svekavtal splittrar Syriza	12

Avanti

Lärdomarna från Grekland: reformismens misslyckande

Allan Woods

Avanti 24/8 2015

Greklands premiärminister Alexis Tsipras har nyss meddelat att han kommer att avgå. Han har förlorat sin parlamentariska majoritet och Syriza har splittrats genom att vänsterledaren Lafazanis tillkännagivit bildandet av ett nytt parti, Folklig Enhet. I sitt tv-sända tal igår kväll uppgav Tsipras att Syriza-regeringen skulle lägga fram sin avskedsansökan och kalla till ett nyval. Tsipras sade att grekerna fortfarande har strider framför sig, men att Grekland är ”fast beslutet att genomföra” det senaste så kallade räddningspaketet. Vad betyder detta?

Paketet, som är värt 86 miljarder euro – 96,3 miljarder dollar – är hårt villkorat genom en ny uppsättning ”reformer” dikterade av trojkan. Efter en stormig debatt i parlamentet accepterade den grekiska regeringen kännbara skattehöjningar, massiva privatiseringar och brutala nedskärningar. Detta innebär att man fullständigt övergivit allting som Tsipras lovade det grekiska folket när han valdes den 25 januari.

Alla i Grekland vet vad denna politik innebär: mer nedskärningar, ytterligare sänkningar av levnadsstandarden, mer arbetslöshet, mer förtvivlan. Och för vad? Efter fem år av våldsamma nedskärningar har Greklands samlade skuld vuxit från 125 procent till 185 procent av BNP, och är nu på väg mot 200 procent: en verkligt häpnadsväckande framgång! Och av alla pengar som ges till Grekland från räddningspaketet, är det bara tio procent som verkligen går till Grekland. Resten går rakt in i kassakistorna hos bankerna i Tyskland och resten av Europa.

Det är uppenbart för alla som har ögon att se med att Grekland aldrig kommer att kunna betala dessa enorma skulder. De borgerlige ekonomerna erkänner i hemlighet (och till och med öppet) detta självklara faktum. Ändå fortsätter de att pressa det grekiska folket och driva dem bortom den mänskliga uthållighetens gränser. Inga fler nedskärningar kan påtvingas det grekiska folket utan risk för att provocera fram en social explosion.

Massornas radikalisering i Grekland blev väldigt tydligt under folkomröstningen i juli, när det grekiska folket kraftigt röstade mot ett nytt räddningspaket som skulle innebära mer åtstram-

ningar. Men efter att ha mobiliserat massorna och vunnit en stor seger viftade Syrizas ledare omedelbart med den vita kapitulationsflaggan och gav efter för alla de krav som de europeiska skuldägarna ställt.

Denna skamliga kapitulation har orsakat en omfattande besvikelse och lett till en våg av avhopp från partiet under de senaste veckorna. Den ursprungliga stämningen av chock och förvirring har vänt sig till ilska, i takt med att den hårda verklighet som den nya politiken inneburit har blivit tydlig för folket. Detta är vad som ligger bakom splittringen inom Syriza och Tsipras uppmaning till nyval.

Reformistisk blindhet

I januari valde grekerna in Syrizaregeringen, som lovade ett slut på nedskärningarna. Men om man accepterar kapitalismens gränser måste man också acceptera kapitalismens lagar. Det betyder att man måste ta hand om kapitalismens kris, som oundvikligen betyder att man måste genomföra åtstramningar för arbetarklassen och samtidigt räcka över stora mängder av offentliga medel till bankirerna och kapitalisterna.

I sin reformistiska blindhet trodde Tsipras och Varoufakis att de kunde övertyga Merkel och resten av de europeiska borgarna att ge eftergifter till Grekland genom förhandlingar. Men som vi förutsåg ledde förhandlingarna ingenstans. Den europeiska borgerligheten var fast besluten att krossa Syriza. Annars skulle de kunna bli en förebild för partier i andra länder som också var emot nedskärningar, som Podemos i Spanien.

Ställd inför ett obehagligt motstånd från euroområdet ledare kallade Tsipras till en folkomröstning. Det fick till följd att massorna mobiliserades bakom regeringen. Det grekiska folket var beredda att kämpa mot åtstramningspolitiken. Om Tsipras hade varit marxist hade han kunnat använda rörelsen för att förändra samhället. Han skulle ha uppmanat arbetarna att ockupera bankerna och sedan förstatligat dem.

Han kunde ha gjort en internationalistisk vädjan till europeiska arbetare att följa det socialistiska Greklands exempel. Detta kunde ha varit början på en stridbar rörelse mot åtstramningarna i hela Europa – som hade varit det enda sättet att tvinga Merkel och de andra att dra sig tillbaka. Men eftersom han är reformist, övervägde Tsipras inte ens en sådan möjlighet. Istället trodde han att han kunde använda resultatet i folkomröstningen som en ”hävstång” för att få till en bättre överenskommelse. I slutändan fick han en ännu sämre överenskommelse än den som det grekiska folket hade sagt ett rungande ”nej” till i juli.

Den regering som valdes för att motsätta sig åtstramningarna håller nu på att förbereda sig för att genomföra våldsamma nedskärningar. Detta har oundvikligen försatt både Grekland och Syriza i en djup kris. Tsipras, som var extremt populär för inte så länge sedan, är nu djupt misskrediterad bland en viktig del av befolkningen. Detta återspeglades i en kris för ledarskapet. Under sådana förhållanden var det omöjligt för Syriza att hålla ihop under en längre tid. Även innan en formell splittring hade inträffat baserade sig Tsipras på de borgerliga oppositionspartierna, eftersom han hade förlorat kontrollen över sitt eget parti.

Vad kommer ett val att kunna lösa?

Anledningen till att Tsipras utropat att man ska hålla valet så snart, är att han hoppas att det inte ska finnas tillräckligt med tid för det nya partiet – som lanserats av Panagiotis Lafazanis, Vänsterplattformens ledare – att få luft under vingarna. Det är oklart hur mycket stöd Folklig Enhet kan ta från Syriza, men det är uppenbart att Lafazanis kommer att få stöd hos många människor som är arga på Tsipras.

Trots detta verkar det fortfarande troligt att Syriza kommer vara det parti som får flest röster, fastän det kommer att förlora mycket av sitt stöd. Men alternativen till höger är ännu mer

misskrediterade. Efter att ha fått 27,8 procent av rösterna i valet i januari, får högerpartiet Ny Demokrati numera regelbundet under 20 procent i opinionsundersökningar.

Om Tsipras får tillräckligt med röster kommer han förmodligen att bilda en koalitionsregering med Pasok och To Potami. Emellertid är det inte ens säkert att Pasok kommer att vinna några platser i det nya parlamentet. Och om Syriza får mindre än 20 procent kan Tsipras behöva bilda en koalitionsregering med Ny Demokrati. Det skulle säkerligen bli dödsstöten för Syriza. Oavsett vilket kommer den koalition som uppstår bli svag och instabil, och en krisregering som förmodligen inte kommer att hålla länge.

Fältet ligger öppet för en intensifiering av klasskampen, som kännetecknas av en ökad polarisering till höger och vänster. Den politiska mitten som nu representeras av Tsipras kommer inte att kunna lösa någonting. Den kommer att börja upplösas. KKE och Folklig Enhet kommer att växa på vänsterkanten, och Gyllene Gryning på högerkanten.

Den nuvarande situationen bär på en stor revolutionär potential. Vad som saknas är ett verkligt revolutionärt ledarskap som kan erbjuda massorna en väg ut ur krisen. Kommunistpartiet (KKE) kommer, trots sin ultravänsteristiska och sekteristiska taktik – och delvis på grund av den – oundvikligen att växa i opinionen efter Tsipras kapitulation. Den kommunistiska tendensen inom Syriza (IMT Grekland), som konsekvent har motsatt sig Tsipras kapitulation och förespråkat socialistisk politik, håller på att vinna gehör från de arbetare som håller på att bryta med Syriza, och även bland KKE:s medlemmar.

Det är rätt av kamrat Lafazanis att ha stått emot Syrizas lednings kapitulation. Men hans politik erbjuder inte något verkligt alternativ. Han förespråkar att lämna euron, men i ett visst skede är det troligt att Grekland kommer att kastas ut från euron i alla fall. Men på en kapitalistisk grundval skulle detta bara leda till en ännu djupare kris, en kollapsande valuta, hyperinflation och ytterligare försämringar av levnadsstandarden. Vare sig man är med i euron och EU eller inte, finns det ingen lösning på Greklands problem på kapitalistisk grundval. Allvarliga problem kräver allvarliga lösningar.

Det enda sättet som det grekiska folket kan ta tillbaka sitt öde i sina egna händer är att avskaffa bankirernas och kapitalisternas diktatur – och inte bara den i Berlin och Bryssel, utan också den i Aten. Det är nödvändigt att expropriera bankirerna, sjöfartsmagnaterna och resten av den parasitära oligarkin som är de som egentligen styr Grekland. Endast om man genomför detta kommer det att vara möjligt att planera ekonomin på ett rationellt sätt, avskaffa arbetslösheten och hemlösheten och att skapa grunderna till ett verkligt rättvist och demokratiskt samhälle. Den grekiska kapitalismens kris kan pågå i flera år, med ebb och flod. Det kommer att bli den ena instabila koalitionen efter den andra, med våldsamma svängningar åt höger och vänster på valplanet under en tid, innan en slutgiltig lösning kan hittas – antingen på ett revolutionärt eller kontrarevolutionärt sätt.

Men när det kommer till kritan kommer den grekiska och europeiska borgerligheten att kräva ett slut på det som de ser som ”kaos”. De kommer att utbrista: ”det sker för många strejker, för många demonstrationer och protester på gatorna. Vi kräver ordning!”. Om vänstern inte erbjuder någon utväg kan det så småningom bana vägen för en bonapartistisk regim i Grekland, med andra ord en militärdiktatur. Men också en bonapartistisk regim skulle bli instabil. Den skulle inte kunna lösa någonting och skulle förmodligen inte hålla längre. Det skulle bara bereda vägen för en ännu större revolutionär omvälvning, som den vi såg 1974. De grekiska arbetarna har revolutionära traditioner och ett gott minne. Låt oss komma ihåg att juntan som varade mellan 1967 och 1974 störtades av en revolution.

Den europeiska krisen

Den europeiska kapitalismens kris har avslöjats i sin tydligaste form i de svagare kapitalistiska länderna, så som Spanien, Portugal och Grekland, där processen har gått längre än någon annanstans. Men Spanien är bara ett steg bakom Grekland och Italien bara ett steg bakom Spanien. Drömmen om ett förenat kapitalistiskt Europa har krossats under åtstramningarnas kvarnsten.

För mer än två årtionden sedan påpekade vi att det är omöjligt att förena ekonomier som rör sig i olika riktningar. På grundval av en uppgång i ekonomin kan ett visst sken av enighet bibehållas under en period. Men på grund av den ekonomiska krisen har alla de gamla nationella motsättningarna återuppstått. En kraftfull ekonomisk spiral för EU mot ett uppbrott, och dessa krafter växer sig starkare hela tiden.

Konsekvenserna av den grekiska krisen kommer att märkas långt utanför Greklands gränser. I hela Europa finns det en rädsla för att åtstramningspolitiken inte kommer att vara en tillfällig justering utan en permanent attack mot levnadsstandarden. I länder som Grekland, Portugal och Irland har denna politik redan resulterat i stora nedskärningar i de nominella lönerna och pensionerna utan att ha löst problemet med underskottet. Således har folkets alla lidanden och umbäranden varit förgäves. Överallt är de fattiga fattigare och de rika rikare.

Idén om den europeiska integrationen har krossats. I förhandlingarna med Grekland betedde sig Tyskland som om de var dirigenter för en orkester, och bestämde allt. Den franska borgerligheten, som teoretiskt sett är Europas näst högsta befäl, var tvungna att ödmjukt böja sig när Merkel högdraget avvisade alla deras farhågor och invändningar. Här ser vi den råa verkligheten bakom den leende masken av ”europeisk solidaritet”. Genom sin behandling av Grekland agerar den tyska borgerligheten som den värsta sortens ockrare. ”Kan du inte betala dina skulder? Sälj dina möbler! Har du redan sålt dina möbler? Då kastar vi ut dig på gatan!”

Reformismens kris

Under den period som följde andra världskriget genomförde arbetarpartier och socialdemokratiska partier många reformer. Dessa partier åtnjöt ett stöd som gav dem en viss stabilitet. Men den perioden är nu över. Kapitalismens kris är nu så djup att borgerligheten inte ens kan tolerera en fortsättning av de erövringar som gjorts i det förflutna, för att inte tala om nya reformer. Kapitalismens kris är därför också reformismens kris.

Den borgerliga demokratins fiktiva karaktär håller nu på att avslöjas i miljontals människors medvetanden på grund av den senaste tidens händelser. Vad är folkomröstningar och val värda om stormakterna och bankerna ignorerar dem och ändå är de som bestämmer allting i slutändan? Reformismens och socialdemokratins omhuldade illusioners ihållighet har avslöjats brutalt över hela kontinenten. Saker påskyndas och händer i flera länder samtidigt: en allmän process.

Partiers och ledares uppgång och fall är som en barometer som avspeglar snabba förändringar i massornas medvetande. Ibland tar det årtionden för partier att förlora sin massbas. Men under nuvarande förhållanden kan det ske på bara några år eller till och med månader. På grund av vissa händelser kunde Syriza, som bildats relativt nyligen, snabbt ersätta Pasok. Men i dessa tiden kan nybildade formationer också stiga och falla snabbt. Massorganisationer som har funnits i årtionden, till och med generationer, kan hamna i kris och splittras, till och med försvinna.

Fram tills nyligen var Pasok det största partiet bland den grekiska arbetarklassen. Det har nu i stort sett förstörts på grund av sina svek. Det har testats och funnits vara bristfälligt. Resultatet blev Pasoks fall och Syrizas uppgång. Men mycket snabbt har även Syriza trätt in i en kris. Det var de socialistiska och ”kommunistiska” partiernas förfall och degenerering som ledde

till Syrizas och Podemos uppgång. I sitt letande efter en lösning på krisen prövade massorna flera olika partier. De gamla ledarna och programmen analyseras och kasseras. Men Grekland har visat att dessa nya formationer i sin tur, om de inte bryter med kapitalismen och antar en tydlig socialistisk politik, också kan försvinna lika snabbt som de dök upp. Sådan är den nuvarande historiska periodens karaktär.

I Spanien har vi Podemos uppgång. I Storbritannien ser vi Corbyn-fenomenet. Allt detta är ett uttryck för ett djupt samhälleligt missnöje, som söker ett politiskt uttryck. Vi ser samma grundläggande processer i alla andra länder. Massorna kämpar för att finna en utväg ur denna mardröm. De ser till parti efter parti och ledare efter ledare, och kastar dem en efter en i historiens soptunna. Det finns en växande ilska mot den politiska eliten: mot de rika, mäktiga och privilegierade. Denna reaktion mot status quo, som innehåller embryot till en revolutionär utveckling, kan hålla i sig lång tid efter att ekonomin börjar se tecken på förbättring.

Det finns ett växande antal människor som inte längre tror på vad politikerna säger eller lovar. Det finns en intensiv misstro mot det politiska etablissemanget och mot politiska partier i allmänhet. De partier som väljs och förråder folkets förhoppningar och genomför nedskärningar i strid mot sina vallöften blir snabbt misskrediterade. Politiska ledare som var väldigt populära eftersom de verkade stå för förändring blir till slut föraktade och avskydda när de fortsätter att upprepa samma misskrediterade politik som i det förflutna. Vad som har hänt med Tsipras är ett slående exempel på detta.

Objektivt sett är detta mycket fördelaktigt för marxisterna. Den nuvarande situationen öppnar stora möjligheter för dem som är beredda att ta tillvara på dem. Men långt större möjligheter kommer att öppnas upp i den kommande perioden av storm och stress. Detta är inte en vanlig kris. Skarpa förändringar i medvetandet är inneboende i situationen. I ett sådant ögonblick skulle rutinmässighet, alltså den sortens mentala lathet som envist klamrar sig fast vid det förflutnas formler, men under helt andra helt andra förhållanden, vara dödlig för den revolutionära tendensen. Vi måste lära oss att förvänta oss det oväntade.

Plötsliga och kraftiga förändringar i den objektiva situationen kräver motsvarande skarpa taktiska svängar. Den Kommunistiska tendensen (IMT Grekland) har meddelat att den har anslutit sig till Folklig Enhet. Det är det enda korrekta beslutet under nuvarande förhållanden. Vi är säkra på att den Kommunistiska Tendensen kommer att kunna fortsätta att bygga upp sina styrkor, och vinna och utbilda nya kadrer som gör det möjligt för dem att växa tillsammans med den grekiska revolutionens utveckling.

London 21 augusti, 2015.

Översättning: Elvira Vahlström

Internationalen

Stathis Kouvelakis: "Folklig enhet" har fötts!

Hugo Torstensson

Internationalen 28/8 2015

Tidigt i morse lämnade 25 av Syrizas parlamentsledamöter partiets parlamentsgrupp för att bilda en ny grupp, under namnet "Folklig enhet". De flesta av dessa parlamentsledamöter är anslutna till Vänsterplattformen, men en del andra anslöt sig också, som Vangelis Diamantopoulos och Rachel Makri, en nära medarbetare till Zoe Konstantopoulou.

Detta är en avgörande utveckling inom grekisk politik, men också för den radikala vänstern, både i Grekland och på internationell nivå.

Tre faktorer måste betonas.

Den första är att "Folklig enhet" är namnet på en ny politisk front som kommer att samla tretton organisationer inom den radikala vänstern, de som skrev under texten från 13 augusti som uppmanade till bildandet av Nej-fronten. Denna front är därför det första konkreta resultatet av en omgruppering inom den grekiska radikala vänstern. En omgruppering som drar lärdomar av de senaste fem åren och givetvis erfarenheterna av Syriza vid makten och katastrofen det ledde till.

Den andra är att frontens målsättning är att utgöra det politiska uttrycket för det Nej som uttrycktes både vid valen i januari och folkomröstningen den 5 juli. De viktigaste programmatiska linjerna är att bryta med åtstramningarna och memorandumerna, avvisa alla privatiseringar och nationalisera ekonomins strategiska delar under samhällelig kontroll, till att börja med banksystemet, annullera större delen av Greklands skuld (till att börja med omedelbart avbryta återbetalningarna av den) och i vidare mening en rad radikala åtgärder som kommer att förändra styrkeförhållandena till arbetarnas och de folkliga klassernas fördel och röja vägen för en progressiv återuppbyggnad av landet, dess ekonomi och dess institutioner.

Dessa mål går inte att uppnå utan att lämna eurozonen, vilket den senaste katastrofen har visat på ett väldigt tydligt sätt, och utan att bryta med hela den rad av politiska åtgärder som EU har infört. Fronten kommer också att kämpa för en enad internationalistisk kamp kring gemensamma mål på europeisk och internationell nivå, och kommer att stöda ett utträde ur NATO, att bryta de befintliga överenskommelserna mellan Grekland och Israel och på ett radikalt sätt gå mot imperialistiska krig och interventioner.

Den tredje är att den nya parlamentsgruppen nu är den tredje största i det grekiska parlamentet, före det nynazistiska partiet Gyllene gryning. Det innebär att dess ledare, Panagiotis Lafazanis, inom de närmaste dagarna kommer att få mandat att bilda en regering som kommer att vara i tre dagar, som den grekiska konstitutionen föreskriver. Efter Tsiprasregeringens avgång är det nu parlamentets näst största parti, Ny demokrati, det största högerpartiet, som har detta mandat. Denna tidsrymd kommer Folklig enhet att använda för att starta en bred

debatt och mobilisera alla samhällskrafter som vill bekämpa åtstramningarna och memorandumerna, de tidigare såväl som det nya.

Partiets program och hur omfattande stödet är för det bland ledande personer inom den grekiska vänstern, som väntas bli mycket imponerande, kommer att publiceras i början av nästa vecka.

Stathis Kouvelakis

Aten, 21 augusti 2015

Översättning: Göran Källqvist

”Vi vill vara en röst för folket som sade nej”

Internationalen 28/8 2015

Intervju med Katerina Sergidou, publicerad i Viento Sur 23 aug 2015.

När intervjun gjordes tillhörde Katerina Sergidou fortfarande ledningen för Syriza. När Alexis Tsipras avgick och utlyste nyval befann hon sig i Spanien. Hon var inbjuden till Anticapitalistas Sommaruniversitet som hölls i Segovia mellan den 18 och 23 augusti

När kommer Syrizas framtid att avgöras?

–Den här veckan pågår olika interna processer: Först ska vi föra en intern strid inom Syriza och om Tsipras under de kommande dagarna får kontroll över de flesta av partiets organ kan vi kanske komma att bli uteslutna. Men fortfarande vet vi inte vad han eller de andra ledarna kommer att göra.

Vad tror du kommer att hända på dessa möten?

–Om vi inte kan övertyga majoriteten i Syriza om att Tsipras beslut [att acceptera memorandum] är dåligt och få den att ställa sig bakom en politisk omorientering, kommer det att bildas ett nytt parti.

Varför ett nytt parti i så fall?

–Folklig Enhet (namnet som Syrizas kritiska strömning antog) vill ta fasta på det modiga grekiska folkets óxi (nej) och representera alla som har avvisat memorandum och under de senaste fyra åren kämpat mot ”trojkan”, polisen och regeringarna. Vi kommer att mana alla fackföreningar, hela vänstern och hela folket att stödja denna nya kraft för att fortsätta motståndet i Grekland.

Vad har fått Alexis Tsipras att avgå och utlysa nyval?

–Nyvalet har två mål: ratificeringen av memorandum från det grekiska folket och eliminera den interna oppositionen.

Upplever ni er som offer för en utrensning?

–Först vill jag klargöra att Alexis Tsipras inte är någon förrädare, men han har gått in i en återvändsgräns. Han hade goda avsikter, men när han väljer memorandumets och Bryssels väg kan han inte göra det i ett demokratiskt parti. Under de senaste månaderna hade vi förlorat en hel del intern demokrati. Vissa i Syriza säger att vi går emot partiet, men i själva verket är det ledningen som går emot partiets beslut.

Opinionsundersökningar säger att majoriteten av grekerna är emot att landet lämnar euron. Hade Tsipras något alternativ till en tredje räddning? Kunde man avvisa memorandum och samtidigt vara kvar i den gemensamma valutan?

–Folkomröstningens resultat väger tyngre än alla världens undersökningar. Och resultatet blev ett nej mitt uppe i ett skräcktillstånd, där arbetsgivarna sade till arbetarna att om de röstade nej skulle de avskedas, och högerens media hävdade att rösta nej var att rösta mot euron. När folk röstade hade man i åtanke att nej innebar brytningen.

Det handlar inte om att regeringen inte tillämpade ”plan B”, den tillämpade inte ens ”plan A”.

Tror du att Tsipras hoppades att han skulle förlora folkomröstningen och därmed kunna acceptera memorandum?

–Tsipras tog ett bra beslut som skulle kunna låsa upp förhandlingarna, men kunde inte följa den alternativa vägen till slutet. Problemet är att Tsipras hade en gräns som gick vid att bryta med Europa. Jag vet inte om Tsipras ville att ja skulle vinna, det jag vet är att han inte respekterade folkets nej.

Kan Tsipras segra igen om Folklig Enhet till slut ställer upp separat?

–Memorandum har ännu inte genomförts. Människor förstår fortfarande inte att memorandum innebär att ”trojkan” kommer att besluta över våra liv. Nu är Tsipras bästa ögonblick att gå till val och det är därför han har valt det. Om han har stöd av hela systemet, av alla medier och hela Europa, ja, då är det sannolikt att han vinner.

Och vilka förväntningar har ni?

–Först att komma in i parlamentet. Och dessutom bygga en Folklig Enhet som inte lämnar trojkan i fred, som organiserar olydnad på gatorna, inom institutioner och på alla platser för att föra ”oxi” eller nej, till seger.

Är ni inte rädda att en splittring av Syriza kan leda till att Ny demokrati återvänder till makten?

–Det troligaste är att systemet sätter press på Tsipras för att få tillstånd en nationell samlingskoalition i parlamentet, en möjlighet som redan öppnade sig när han beslutade att tillämpa memorandum och ignorera folkets mandat. Det som oroar mig är att en ”vänster”regering tillämpar memorandum eftersom det misskrediterar vänstern. Det är vad som skrämmer mig. Men om det finns en kraft i parlamentet och i samhället som säger nej behöver vi inte vara rädda för något eller någon. Dörren till en verklig vänsterregering i Grekland står på glänt.

Vilket program har ni inför dessa val?

–Syrizas program. Det innebär att säga nej till memorandum och att inte göra någon uppoffring för euron. Det innebär att stoppa skuldbetalningar, ändra bankernas ledning, ge upp privatiseringar, och så vidare.

Kommer åtgärden att lämna euron finnas med i programmet?

–Det avgörande för oss är inte att välja valuta, utan den politiska viljan att stödja folket. Pengar är ett verktyg. Men människor måste veta att alla alternativ kommer att ligga på bordet. Och ett alternativ är att lämna euron.

Lafazanis har talat sig varm för en bred koalition och har uttryckligen uppmanat KKE att ansluta sig. Tror du att Kommunistpartiet kommer att acceptera?

–Vi skulle hemskt gärna vilja ha en stor vänsterkoalition och vi kommer inte bara att vända oss till ledarna för KKE utan till gräsrotterna, som röstade nej i folkomröstningen. Under de senaste åren har KKE inte visat något intresse för att samarbeta med andra vänsterkrafter, men vi hoppas att dess medlemmarna följer uppmaningen och trycker på.

I ett hypotetiskt scenario där Folklig Enhet skulle vara avgörande för att Tsipras skulle kunna bilda regering: Vad skulle ni kräva?

–Jag kan bara säga att vi inte kommer att stödja en regering som genomför memorandum. Prioriteringen är inte att vara en röst i regeringen, för i så fall skulle vi fortsätta inom Syriza. Vi vill vara en röst för folket som sade nej.

Översättning: Alex Fuentes

Debatt – Johan Ehrenberg: ”Sekterismens tid är över”

Internationalen 21/8 2015

Johan Ehrenberg svarar på Göte Kildéns inlägg ”Den orealistiska realismen” i *Internationalen* nr 31/15.

Det är bra att *Internationalen* börjar diskutera konsekvenserna av Eurogruppens utpressning mot Greklands regering och det är utmärkt att man rapporterar från Syrizas olika tendenser så att alla kan lära sig av de grekiska diskussionerna. Själv tycker jag det är väldigt spännande att läsa Varoufakis, Lapavistas, med fleras, olika snabba reflektioner kring det brutala avslöjande som skett av eurogruppens odemokratiska makt. Liksom den tyska ledningens avsikt att använda kontrollen över ECB och euron i försöken att stoppa alla försök till en utmaning av den nyliberala politiken.

Men det vore hälsosamt om man kunde föra en öppen diskussion utan att som Göte Kildén medvetet missleda unga läsare utifrån nån gammal sekteristisk ilska från en gammal debatt. Jag har självklart aldrig sagt att EMU automatiskt innebär en möjlighet till mer radikal politik,

jag skrev 2003 att SVERIGE (det var det vi diskuterade) inom EMU kunde föra en betydligt radikalare ekonomisk politik än vad svenska regeringar gjorde. Och det har ju visat sig rätt.

Sverige har haft värre åtstramning och utveckling utanför EMU. Den svenska nyliberalismen är betydligt extremare än den tyska eller franska när vi pratar budgetpolitik. (Har någon glömt var världens största skattesänkningar har genomförts och under vilken valutaregim?)

Att då ta en sån debatt och föra över till dagens situation, efter världskapitalismens finansiella sammanbrott 2008 och den efterföljande nyliberala angreppspolitiken på löntagare (genom bland annat överföring av alla privata banksskulder i EU till statliga skulder) är att göra en seriös diskussion omöjlig.

Och att citera en text som handlar om att de som kallade utvecklingen under de mest kritiska dagarna för en ”kapitulation” när det betydde att man aldrig (från svensk regering till exempel) erkände utpressningen från ECB och Eurogruppen blir också fel. Det var desinformation man sysslade med eftersom man inte berättade hela sanningen. (DN var värsta exemplet).

Att *Dagens ETC* med andra lyckats sprida fakta och berättelser som visar spelet bakom utpressningen gör att vi idag inte har samma desinformationsmur när man talar brett och offentligt om krisen i Grekland.

Att Tsipras däremot nu gett upp är väl inget att diskutera. Vem har missat det? Kildén citerar en mening men missar den viktiga fortsättningen: ”Syrizas försök har visat att en alternativ politik inte accepteras inom euron. Problemet för alla oss socialister är att INGET land och ingen regering kunnat driva en vänsterpolitik sen 1990 talets början.”

Den gamla vänstern står inför en jättekris i Europa. Socialdemokratin en kanske ännu större. Det kommer säkert födas en ny vänsterpolitik som bygger på diskussioner där man försöker utgå ifrån att man ska förstå den man debatterar med, inte försöka missförstå. Många äldre vänsterdebattörer kommer att automatiskt och självmant utesluta sig från sådana diskussioner.

Snälla, gör inte det.

Sekterismens fördummande tid är över.

Debatt – Göte Kildén: Hur ska socialister hantera regeringsmakten?

Internationalen 21/8 2015

Svar till Johan Ehrenberg i debatten om Syriza.

[*Internationalens* version av artikeln saknades den följande introduktionen]

I Grekland korsas svärden och hårda hugg utdelas i debatten mellan olika strategiska uppfattningar om hur socialister ska hantera regeringsmakten. I många av Europas vänsterrörelser som Podemos, Bloco de Esquerda, NPA, Die Linke och Enhedslisten sprider sig frågorna och svaren på vad som kan göras likt ringar på vattnet.

Men i Sverige är det tunnsått, egentligen ofattbart glest med inlägg om hur vår övergång till ett annat samhälle skulle se ut. Här är vattenytan nästan spegelblank och som Göran Greider konstaterar i *Expressen* har det i Sverige dessutom blivit ”tabubelagt att kalla sig socialist”. Många vänsterdebattörer verkar vara besatta av narcissistisk identitetspolitik eller att bara om och om igen uttala sin avsky över Sverigedemokraterna samtidigt som de har en berörings-skräck när det gäller frågan om vad vi socialister vill göra när det gäller klassförtryck, borgerlig statsbildningar och regeringsmakten. Detta trots att Syrizas försök – och sedan misslyckande – med att i regeringsställning konfrontera Bryssels nyliberalism – är strategiska

och taktiska erfarenheter som har vittgående konsekvenser för oss alla. Vänsterpartiet verkar mest att försöka komma undan det hela genom att ta ett djupt andetag och sedan hålla sig helt still under den stormiga vattenytan.

Tidningen *ETC* är ett undantag, där har reproducerats mycket material om krisens Grekland. En hel del motinformation till den borgerliga desinformationerna samt olika vinklingar och tolkningar av hur grekiska socialister diskuterar regeringsmakten. För mitt gamla husorgan, tidningen *Internationalen*, där jag under åren har medverkat på olika sätt, gäller samma sak. En del material där har jag själv stått för och i en längre artikel om Grekland och "Den orealistiska realismen" hävdade jag att *ETC*:s ansvarige utgivare och profil utåt, Johan Ehrenberg, i och med Syrizas kapitulation i Bryssel hamnat i ett svårt dilemma med sin EU-positiva utgångspunkt. Ehrenberg ilsknade till och menade i ett genmäle att jag i gammal sekterism rotade i gamla frågeställningar i ett försök att missleda ungdomen.

I sin kritik av min artikel "Den orealistiska realismen" målar Johan Ehrenberg upp en bild av mig som en vresig, bitter gubbe som försöker "missleda unga läsare utifrån nån gammal sekteristisk ilska från en gammal debatt".

Han tecknar en bild av en åldrande man som förför ungdomen genom att riva i gamla sår...

Men Ehrenberg kan inte låta bli att själv pilla i sårskorporna. I debatten om ett svenskt medlemskap i EMU ansåg han att Sverige kunde föra en mer radikal politik med euron som valuta än med vår gamla krona. Sveriges budgetpolitik sägs sedan vara beviset för att han har rätt. Men det enda Reinfeldts regeringar bevisat, liksom för övrigt Camerons åtstramningar i Storbritannien, är helt enkelt att de EU-motståndare har fel som lever i tron att en nationell valuta i sig skulle vara ett hinder för en nyliberal, reaktionär politik.

Sanningen är att både medlemsstaterna i EMU, liksom de utanför valutaunionen, kan föra en hur reaktionär politik som helst, de enda spärrarna mot detta är nu som tidigare ett folkligt motstånd. Inom EMU:s ramar är det däremot inte möjligt att föra en egentlig radikal politik! Inte med de styrkeförhållanden som i dag gäller mellan klasserna.

Valutaunionen är ett övernationellt beslut, en del av projektet att på sikt skapa en enda europeisk borgerlig statsbildning. EMU är inte en naturlig slutpunkt, en konsekvens av en ekonomisk utveckling där de olika staterna går i samma takt. Resultatet är att den tyska D-marken devalverats samtidigt som många nationella valutor i framförallt Sydeuropa och i de gamla öststaterna fått en kraftig helt orimlig revalvering, trots den mycket lägre produktiviteten i dessa länder. Dessa staters felaktiga "växelkurser" och därmed deras tidigare för låga räntor har EU sedan tagit itu med genom att kräva en "inre social devalvering".

Det som gäller är helt enkelt att man får föra en hur reaktionär politik som helst inom ramarna för EMU (Litauen) men däremot inte ens ta de första stegen i ett program för en radikal vänsterpolitik (Grekland).

"Inga uppoffringar för euron", hette det i Syrizas segrande valprogram i vintras. En klok inställning där man inte framför sig skjuter krav på en nationell valuta som villkor för en radikal politik. Partiet utgick i stället från människors sociala behov.

Men nu offrade Tsipras i stället allt för euron. I strid mot partiprogrammet, tidigare vallöften och mot partidemokratin utlyste han ett brådstörtat nyval där folket egentligen uppmanas att rösta om hans eget vara eller inte vara. Tsipras ska tack vare sin personliga popularitet ha skapat sig "ett eget parti" med väljare till höger om sin egen rörelse. Ett renoverat socialdemokratiskt PASOK. Han agerar som en parlamentarisk "caudillo" innan

den beslutade åtstramningen känns av i människors hud och det blir nu väljarna som hastigt får fälla utslag när det gäller hans förda politik, inte Syrizas medlemmar.

En vändning som tvingat vänsteroppositionen i Syriza att brådstörtat bilda ett eget nytt parti, Folklig Enhet. Ett parti som på några veckor ska försöka börja återskapa en politisk rörelse med utgångspunkt från Syrizas program. På samma sätt som jag tyckte att det var rätt av mig och andra socialister att ha en positiv inställning till Syriza, utan att omfamna allt partiets stod för, i synnerhet inte då dess förlamande ”förhandlingsstrategi” det senaste halvåret, menar jag att vi i dag måste ge ett kritiskt stöd till den nya partibildningen.

Jag skrev i mitt första inlägg att nederlaget i Bryssel innebar att Ehrenberg med sin EU-positiva utgångspunkt (en konsekvent strategi sedan EMU-valet 2003) om att det går att reorganisera unionen till ett vänsterprojekt, nu hamnat i ett dilemma. I och med den partisplittring som äger rum tvingas han förr eller senare att ta ställning mellan de stridande partiprojekten. Han nöjer sig säkert inte med rollen av att bara vara en kommenterande tidningsman.

Som ”en åldrande man” hälsar jag själv med stor glädje nyheterna om att det främst är medlemmarna i Syrizas ungdomsförbund som nu lämnar sitt gamla parti och vänder sig till Folklig Enhet. Som den tyske revolutionären Karl Liebknecht en gång sa ”Ungdomen är revolutionens stormsvåla”.

Proletären

Svekavtal splittrar Syriza

August Eliasson

Proletären 26/8 2015

Nyval och nytt parti

Genom att hålla valet så tidigt som möjligt vill Alexis Tsipras förekomma Syrizas partikongress som ska hållas senare i höst och samtidigt försvåra för utbrytarna i Folklig Enhet att organisera sig

Greklands premiärminister Alexis Tsipras meddelade förra veckan sin avgång för att bana väg för nyval. Samtidigt lämnar 25 parlamentsledamöter regeringspartiet Syriza för att bilda ett nytt vänsterparti.

Syriza och premiärminister Alexis Tsipras står stadigt fast vid att genomföra de barbariska åtstramningar för nya lån som de förhandlat fram tillsammans med EU. Genom att framkalla nyval vill Tsipras stärka sin position för att kunna genomföra det nyliberala reformpaketet.

Alexis Tsipras meddelade sin avgång i torsdags förra veckan. I grekiskt tv sade han sig vara stolt över sin tid vid makten och att han fått till ”ett bra avtal för landet”. Kort därefter offentliggjorde den tidigare energiministern och Syriza-ledamoten Panagiotis Lasafanis att han och ytterligare 24 ledamöter bildar ett nytt parti, Folklig Enhet, utifrån motståndet mot nedskärningspaketet.

Under en tid har det ryktats om nyval eftersom Syriza-regeringen vid en eventuell förtroendeomröstning skulle vara beroende av stöd från oppositionen. Detta efter att över 40 Syriza-ledamöter på olika sätt revolterat mot partilinjen och godkännandet av nedskärningspaketet.

Enligt den grekiska konstitutionen måste regeringspartiet ha stöd av minst två femtedelar av parlamentet. Men de oppositionspartier som stött nedskärningspaketet, från konservativa Ny demokrati till socialdemokratiska Pasok, har meddelat att Syriza inte kan räkna med deras stöd i en förtroendeomröstning.

Genom att meddela sin avgång vill Tsipras tvinga fram nyval där han räknar med att Syriza, trots sveket i förhandlingarna med EU, på nytt ska bli största parti. Enligt Greklands konstitution måste visserligen först övriga partier tillfrågas om regeringsbildning men ingen lär lyckas utifrån dagens parlamentariska sammansättning.

Nyvalet ser ut att hållas den 20 september. Genom att hålla det så tidigt som möjligt vill Alexis Tsipras förekomma partiets kongress som ska hållas senare i höst och samtidigt försvåra för utbrytarna i Folklig Enhet att organisera sig. Dessutom lär Tsipras och Syrizas folkliga stöd erodera i takt med att nedskärningarna och försämringarna börjar verka.

På åtta månader har Syriza gått från vallöftet ”inga nedskärningar” inför valet i januari till att nu bli det parti som nu står berett att genomföra de kraftigaste nedskärningarna i EU hittills. Detta trots att en överväldigande majoritet på 61 procent röstade nej till EU:s reformpaket i juli månads folkomröstning.

Alexis Tsipras har trots detta ett relativt stort folkligt stöd. Många greker är rädda för vad ett utträde ur EU skulle innebära och ser inget alternativ bortom det kapitalistiska systemet. Tsipras har kunnat profitera på att framstå som den folklige förhandlaren som nu ska försöka genomföra de ”nödvändiga” nedskärningarna på ett så humant sätt som möjligt.

Syriza har från början varit inställda på att administrera kapitalismen istället för att bekämpa den utan att ens överväga möjligheten att lämna EU. Därmed har partiet istället för en antikapitalistisk väg framåt, presenterat en enda möjlig nyliberal EU-väg framåt.

Det är denna politik som utbrytarna i Folklig Enhet kritiserar. De vill representera det folkliga nej till nedskärningar som gavs i omröstningen i juli.

Sedan i våras har de argumenterat för att Grekland måste vara berett att lämna eurosamarbetet och säga nej till EU:s krav. Det skulle, enligt dem, göra det möjligt för en radikal utveckling i Grekland.

Inför nyvalet får alltså kommunistpartiet KKE sällskap till vänster om Syriza. Men KKE menar att Lazafanis vänsterfalang ger falska förhoppningar eftersom en återgång till drachmer och utträde ur EU knappast skulle lösa den ekonomiska krisen.

I en intervju i den grekiska tidningen Real News som publicerades förra helgen ställer sig KKE:s partiordförande Dimitris Koutsoumbas skeptisk till ett samarbete med Folklig Enhet.

– Det grekiska folket får inte bli åskådare till samma föreställning igen. Dessutom är uppföljaren sämre än originalet. Alla så kallade antiavtals-fronter har alltid lett till nya avtal.

Samtidigt som motsättningarna i parlamentet hårdnar växer sig också andra motsättningar allt större. I juli månad kom 50000 flyktingar till Grekland, fler än under hela förra året.

De kommer till ett Grekland med ett nedmonterat socialt system och många bor i enkla tältläger. Nynazistiska Gyllene Gryning, som också motsatt sig EU-nedskärningarna, lär fortsätta att försöka ställa greker mot dessa flyktingar.

Om KKE, eller för den delen nybildade Folklig Enhet, ska lyckas i nyvalet räcker det inte bara med att presentera en möjlig och trovärdig väg framåt. De måste dess-utom överbrygga de motsättningar som fascistiska krafter står beredda att utnyttja.